

Słowa, życie i praca

Izajasz, Micheasz, Joel, Amos

I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i wzdychanie znikną — Izaj. 35:10.

Kiedy Abram posłuchał Bożego wezwania, by wyjść z Ur Chaldejskiego do nowej ziemi, Bóg obiecał mu, że jego dobrowolne posłuszeństwo przyniesie błogosławieństwo wszystkim ludziom na ziemi (1 Mojż. 12:3). Prawie 2000 lat później Ewangelia Mateusza w sposób wyjątkowy łączy Jezusa z Abrahamem, a zatem z tą bezwarunkową obietnicą: „Rodowód Jezusa Chrystusa, syna Dawidowego, syna Abrahamowego” (Mat. 1:1).

Jezus okazał się wierny Swojemu powołaniu, a przez Swoje posłuszeństwo stał się kluczem do spełnienia tej bezwarunkowej obietnicy: „I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Mojż. 22:18). Jezus miał otrzymać tron Dawida i rządzić królestwem Bożym z jego stolicy, Izraela (2 Sam. 7:12-13).

Podczas gdy narodziny, służba i ofiarnicza śmierć Jezusa przypieczętowały obietnicę daną Abrahamowi, Bóg dostarczył cennych wskazówek i zachęt w Starym Testamencie, z korzyścią dla wierzących Żydów. Zastanowimy się, w jaki sposób słowa, życie i działalność Izajasza, Micheasza, Joela i Amosa roztaczają wizję przyszłości pełnej szczęścia i radości przed tymi, którzy zagłębiają się w Słowo Boże.

Izajasz - odkupienie

„Pan Zastępów wyprawi wszystkim ludom na tej górze ucztę z tłustych potraw, ucztę z wystawnych win, z tłustych potraw ze szpikiem, ze starych dobrze wystawnych win. I zniszczy na tej górze zasłonę, rozpostartą nad wszystkimi ludami, i przykrycie, rozciągnięte nad wszystkimi narodami. Wszechmocny Pan zniszczy śmierć na wieki i zetrze łzę z każdego oblicza, i usunie hańbę Swojego ludu na całej ziemi, gdyż Pan powiedział. I będę mówić w owym dniu: Oto nasz Bóg, któremu zaufaliśmy, że nas wybawi; to Pan, któremu zaufaliśmy. Wesołmy i radujmy się z jego zbawienia!” – Izaj. 25:6-9.

Te piękne słowa zostały uwydatnione w Izaj. 35:10; 65:17-25 i 11:6-9. Opisują one uwieńczenie obiecanego pojednania między Bogiem a ludźmi. Życie, ofiara, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa miały stać się „motorem zbawienia”, dzięki któremu miała wypełnić się

Boża obietnica dana Abrahamowi, że będzie błogosławił wszystkie rodziny na ziemi. Bóg obiecał jednak najpierw odbudować Izraela jako naród. Następnie obiecał usunąć wszystkie inne narody, ponieważ będą one przeszkodą na drodze do sprawiedliwego Królestwa Bożego (Izaj. 1:21-31; Jer. 30:11). Księga Objawienia 21 przedstawia jeden z kluczowych elementów tego procesu, opisując odnowioną ziemię, gotową do rozkwitu pod wpływem błogosławieństw udzielanych przez Jahwe. „I usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: Oto przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi. I otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły” (Obj. 21:3-4).

Chociaż ten fragment jest odczytywany podczas wielu nabożeństw pogrzebowych, niewielu rozumie jego prawdziwe znaczenie. Żal i smutek zostaną całkowicie usunięte, a synowska relacja ludzkości ze Stwórcą z pewnością zostanie przywrócona, jednak tylko wtedy, gdy ludzkość, bez grzechu, wejdzie w harmonię z prawami sprawiedliwego Królestwa Bożego.

Po zmartwychwstaniu jako „duch ożywiający” Jezus stał się „drugim Adamem” (1 Kor. 15:45-48) i zapewnił sobie moc przywrócenia wszystkiego, co zostało utracone w wyniku nieposłuszeństwa Adama. Opisany przez Izajasza jako „Ojciec Odwieczny” (Izaj. 9:5), Jezus i Jego Kościół podźwigną całe nasienie Adama (Dzieje Ap. 24:15) i zapewnią im możliwość nauczania się sprawiedliwości. Odnowiona rasa pojmie prawdziwy charakter naszego Ojca Niebieskiego, a Jahwe ponownie „zamieszka” z ludźmi po ich ostatecznej próbie wiary (posłuszeństwa).

Oto piękne zaproszenie Jahwe do poświęcenia (sprawiedliwości), które zostanie przekazane zmartwychwstałym milionom ludzkości. „Nuże, wszyscy, którzy macie pragnienie, pójďte do wód, a którzy nie macie pieniędzy, pójďte, kupujcie i jedzcie! Pójďte, kupujcie bez pieniędzy i bez płacenia [...]. Nakłońcie swojego ucha i pójďte do mnie, słuchajcie, a ożyje wasza dusza, bo ja chcę zawrzeć z wami wieczne przymierze, z niezłomnymi dowodami łaski okazanej niegdyś Dawidowi!” (Izaj. 55:1-4).

Micheasz - powstanie Izraela

„W owym dniu, mówi Pan, zbiorę chromych, zgromadzę to, co rozproszone, i tych, których utrapiłem. Z tego, co chrome, stworzę resztkę, a z tego, co rozproszone,

potężny naród; a Pan będzie nad nimi królował na górze Syjon, odtąd aż na wieki” (Mich. 4:6:7).

Abraham szukał miasta, którego „budowniczymi twórcą jest Bóg” (Hebr. 11:10). Nie oczekiwał, że znajdzie tam nowo zbudowane fizyczne miasto Boskiej konstrukcji, czyli Nowe Jeruzalem, gdyż stare jeszcze nie powstało. Abraham nie rozumiał szczegółów dotyczących wypełnienia się obietnicy, lecz wierzył, że Bóg ustanowi królestwo na ziemi i otrzymał wskazówkę, że Bóg stworzy niebiańskie potomstwo (1 Mojż. 26:4). Jezus wskazał, że Abraham zdawał sobie sprawę z odkupieńczych następstw obietnicy, pomimo że powstanie narodu izraelskiego należało jeszcze do przyszłości, gdy była ona składana: „Abraham, ojciec wasz, cieszył się, że miał oglądać dzień mój, i oglądał, i radował się” (Jan 8:56).

Odnowienie Izraela w naszych czasach, jako widzialne świadectwo dla świata ludzkości, jest jednym z najpewniejszych świadectw prawdziwości Bożej obietnicy danej Abrahamowi. Wojny w roku 70 n.e. i 135 n.e. zniszczyły naród izraelski i rozproszyły lud żydowski. Świątynia jerozolimską została zburzona, nazwa miasta zmieniona, a wygnanym Żydom zakazano wstępu do niego z wyjątkiem 9 Aw, corocznego dnia żałoby. Rozpoczęły się trwające prawie dwa tysiące lat prześladowania Żydów. Jednak Bóg przypomniał sobie o Izraelu w odpowiednim czasie. Zapewniała o tym Boża obietnica.

Izajasz napisał: „Kto słyszał o czymś takim? Kto widział coś takiego? Czy ziemia może być zrodzona w jednym dniu, czy naród może się urodzić za jednym razem? A jednak Syjon, zaledwie poczuł ból, od razu porodził swoje dzieci. [...] Radujcie się z Jeruzalemem i cieszcie się z nim wszyscy, którzy je miłujecie! Wykrzykujcie radośnie z nim wszyscy, którzy jesteście po nim w żałobie” (Izaj. 66:8,10).

W 1878 roku wraz z założeniem kolonii w Palestynie, słowa Izajasza zajaśniały pierwszymi promieniami spełnienia. Walka trwała jednak nadal: jedna trzecia ludności żydowskiej została unicestwiona w czasie II wojny światowej. Był to punkt krytyczny dla narodu żydowskiego. Gdyby pozostawiono go w rękach prześladowców, ludzkość żydowska mogłaby zostać zgładzona. Ręka Boga interweniowała, Jahwe podniósł naród żydowski z tego nędznego położenia i zdecydował o odrodzeniu dzisiejszego narodu izraelskiego. 14 maja 1948 roku państwo Izrael zostało przywrócone do życia. Świeccy obserwatorzy nie mogą zaprzeczyć, że ten cud dokonał się wbrew wszelkim przeciwnościom. Ci, którzy go obserwowali, widzieli rękę Boga. Kiedy pod Bożym nadzorem naród izraelski wyrasta pośród narodów, widzimy wyraźnie, że jeden z ostatnich elementów układanki znajduje się na swoim miejscu (Oz. 2:14; Ezech. 37).

Amos – Izrael przywrócony

„I odmienię los mojego ludu izraelskiego, tak że odbudują spustoszone miasta i osiedlą się w nich. Nasadzą winnice i będą pić ich wino, założą ogrody i będą jeść ich owoce. Zaszczepię ich na ich ziemi; i nikt ich już nie wyrwie z ich ziemi, którą im dałem – mówi Pan, twój Bóg” (Amos 9:14-15).

Izrael jako naród zginął w 70 r., a wkrótce potem, po śmierci apostołów, wzrósł wpływ Szatana na kościół chrześcijański (Mat. 13:25). Na przykład Justyn Męczennik (160 r.) oświadczył Żydom: „Pisma są nasze, a nie wasze”. Ireneusz, biskup Lyonu (177), napisał: „Żydzi są wydziedziczni z łaski Bożej”. Tertulian (160-230) stwierdził, że Bóg odrzucił Żydów na rzecz chrześcijan. Euzebiusz, biskup Vercelli (170), twierdził, że wszystkie obietnice zawarte w pismach hebrajskich zostały przeniesione na chrześcijan, i ta teologia zastępcza była kontynuowana. W 387 r. Jan Chryzostom, biskup Antiochii (rodzinny zbór św. Pawła), wprowadził termin *deicide* (łac. „zabójca Boga”), głosząc: „Żydzi są opuszczeni przez Boga, a za zbrodnię *deicide* nie ma żadnego odpuszczenia”.

Prześladowania Żydów trwały przez całe średniowiecze. Żydzi w Moguncji, w Niemczech, zachęcani do schronienia się przed prześladowaniami w pałacu władcy, zostali wymordowani zaraz po wejściu. W czasie hiszpańskiej inkwizycji torturowano i zabito około 350 tysięcy Żydów. Nawet Marcin Luter, uważany za jednego z siedmiu postać Kościoła, odrzucił Żydów w swojej publikacji z 1540 r. zatytułowanej „O Żydach i ich kłamstwach”. Później Adolf Hitler użył tego dokumentu, by usprawiedliwić zagładę sześciu milionów Żydów w ramach tego, co nazwał „ostatecznym rozwiązaniem”.

Wielu chrześcijan uważa ponowne pojawienie się Izraela za współczesny cud, lecz nie dostrzega celu, który się za tym kryje. Niewielu dostrzega, że na ziemi zostanie ustanowione Królestwo Boże, z Jerozolimą jako centralnym ośrodkiem dzieła Wieku Tysiąclecia, wielkiego wypełnienia obietnicy danej Abrahamowi. Niewielu dostrzega, że Abraham, Izaak i Jakub, wypróbowani i sprawdzeni przez swoją wiarę (Hebr. 11:39-40), będą należeć do grupy, która osobiście będzie realizować Boże zasady w tym dziele. Niewielu rozumie, że Nowe Przymierze ma być ustanowione z całą ludzkością za sprawą Izraela. „A żebyście nie mieli zbyt wysokiego o sobie mniemania, chcę wam, bracia, odsłonić tę tajemnicę: zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą i w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie przymierze moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich”-

Rzym. 11:25-27, w którym cytowany jest Izaj. 59:20-21. „Gdyż ty jesteś świętym ludem Pana, Boga twego. Ciebie wybrał Pan, Bóg twój, spośród wszystkich ludów na ziemi, abyś był jego wyłączną własnością” (5 Mojż. 7:6).

Joel - restytucja

„A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą, wasi starcy będą śnili, a wasi młodzieńcy będą mieli widzenia” – Joel 3:1.

Piotr przypomniał słowa tego proroctwa około trzem tysiącom pobożnych Żydów zgromadzonych w Jerozolimie w dniu Pięćdziesiątnicy. Przygotowanie do jego wypełnienia rozpoczęło się w momencie, gdy tłum słuchał słów apostołów. Był to jednak dopiero początek, cień tego, co miało nastąpić. Była to gwarancja, że Bóg przywróci do Siebie całą ludzkość.

Piotr nazwał to „odnowieniem wszechrzeczy” (Dzieje Ap. 3:21). Cytując powyższy tekst, św. Piotr wskazał również czas, w którym Duch Święty zostanie wylany. Powiedział: „w ostateczne dni” lub „potem” (Joel).

Duch Święty, moc Boża, pojedna świat dzięki zapewnieniu obietnicy danej Abrahamowi, przypieczętowanej śmiercią i zmartwychwstaniem Jezusa Chrystusa. Kiedy Jezus przyjmie rolę Pośrednika, przyprowadzi do społeczności tych spośród odkupionego rodzaju ludzkiego, którzy skorzystają z tej możliwości. Będzie to wymagało odwrócenia się od grzechu, przyjęcia Jezusa jako swojego odkupiciela i przestrzegania Boskiego standardu sprawiedliwości (Izaj. 28:16-17). Wszyscy oni doświadczą przemiany zarówno umysłu, jak i ciała (Sof. 3:9).

Ten proces restytucji będzie w pewnym sensie podobny do procesu uświęcenia w Wieku Ewangelii, kiedy to naśladowcy Jezusa muszą nieść swój nowy umysł w starym ciele. Dla ludzkości w czasie Królestwa warunki będą jednak o wiele bardziej sprzyjające: zmartwychwstały rodzaj ludzki będzie miał nowe ciało, a wielki kusiciel, Szatan, zostanie związany (powstrzymany) i nie będzie mógł wpływać na nikogo z ludzi (1 Kor. 15:38; Izaj. 33:24; 2 Kor. 4:4; Obj. 20:2). Błogosławieństwa restytucji spłyną na ludzkość najpierw, gdy duch święty zostanie „wylany” na tych, którzy powstaną do życia, i doprowadzi ich do dobrowolnej harmonii z nowym porządkiem (Izaj. 35:8-10). Skutkiem tego będzie przemiana ich kamiennego serca, a w końcu dobro-

wolne posłuszeństwo. Dopiero gdy dobrowolnie posłuszni i wierni obywatele ziemi przejdą ostateczną próbę w krótkim czasie (Obj. 20:8-10), rzeczywiście odzyskają wszystko, co zostało utracone w Adamie, i zostaną przywrócenie do takiej samej pozycji przed Bogiem, jaką kiedyś zajmował ich ojciec Adam.

Długotrwały proces

Abrahamowi i jego potomkom obiecano, że ostatecznie posiadą ziemię Izraela na zawsze (1 Mojż. 17:8). Dziś oglądamy przywrócenie ziemi Izraela potomkom Abrahama (Amos 9:14-15). Wielu imigrantów przybywających do Izraela po raz pierwszy poznaje Jahwe i Pisma Święte. Drugie i trzecie pokolenie Żydów urodziło się wychowało na odzyskanej ziemi, która została obiecana ich ojcu Abrahamowi. Wkrótce cały świat uzna, że obietnica dana Abrahamowi dotyczyła również ich!

Już dawno temu pełne wiary słowa, życie i działalność świętych proroków: Izajasza, Micheasza, Joela i Amosa zdradzały szczegóły wielkiego Bożego planu pojednania, którego istotną częścią jest przywrócenie Izraela (Izaj. 11:12). Będzie to jednak także proces długotrwały, o czym wspomina prorok Ezechiel.

„I tak objawię moją chwałę wśród narodów; wszystkie narody będą oglądać mój sąd, którego dokonam, i moją rękę, którą położę na nich. I pozna dom izraelski, że Ja, Pan, jestem ich Bogiem od owego dnia i nadal. I poznają narody, że dom izraelski z powodu winy swojej poszedł do niewoli za to, że stali mi się niewierni, i zakryłem moje oblicze przed nimi, i wydałem ich w ręce ich wrogów [...]. Teraz odmienię los Jakuba, zmiłuję się nad całym domem izraelskim i zadbam gorliwie o święte moje imię. [...], gdy bezpiecznie mieszkać będą na swojej ziemi i nikt ich nie będzie straszył. Gdy sprowadzę ich spośród narodów i zgromadzę ich z ziem ich wrogów, wtedy okażę się na nich świętym na oczach wielu narodów. I poznają, że Ja, Pan, jestem ich Bogiem! [...] nie pozostawię tam nikogo z nich. Nie zakryję przed nimi mojego oblicza, ponieważ wylałem mojego ducha na dom izraelski – mówi Wszechmocny Pan” (Ezech. 39:21-29).

Jesteśmy dziś u progu potężnego Królestwa Bożego. Błogosławione są nasze oczy, że widzą, i nasze uszy, że słyszą! Niech nasze słowa, nasze życie i nasza praca będą pełną wiary ofiarą dla naszego Ojca Niebieskiego, a On użyje ich jako błogosławieństwa dla wszystkich.

Len Griebs